

χῆς θ' ἀπομείνω ὁ υἱὸς τοῦ ἀτυχοῦς βαφρῶς, θ' ἀπαρνηθῶ τὰ χρυσᾶ μου ὄνειρα καὶ θὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σας.

Ε'

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν ἀνεχώρησα εἰς Διέπην. Ἄμα δ' ἐπέστρεψα, κατὰ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἐσκέφθην νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν νέον μου φίλον, ἀλλ' ἀναμνησθεὶς τῆς παραγγελίας του, ἀπεράσισα νὰ περιμείνω ἐγὼ ὅπως μὲ πληροφορήσῃ τὰ κατ' αὐτόν.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους ὀλίγοι μένουσιν εἰς Παρίσιους, ἀναχωρούντων τῶν λοιπῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ λουτρά. Πρόσκλησις λοιπὸν εἰς ἐορτὴν εἶνε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σπανίως κανεὶς ἀρνεῖται. Φίλος μου τις βουλευτὴς καὶ πλούσιος ἰδιοκτήτης ἐδίδε τὸ τελευταῖον γεῦμά του προτοῦ ἀναχωρήσει εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

Προσεκλήθην καὶ ἐδέχθην.

Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ἐκ τῶν διαπρεπόντων, εἰς τὴν πολιτικὴν, τὰ οἰκονομολογικὰ, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰ γράμματα, πρὸς τούτοις, δὲ καὶ πολλοὶ τοῦ προαστείου Ἀγ. Γερμανοῦ. Μόλις τέταρτον τῆς ὥρας εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου καὶ ἀνήγγειλαν τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησάν Β*, τὸν γαμβρόντων καὶ τὴν κόρην των. Ψιθυροὶ θαυμασμοῦ ἐξέφυγε τοῦ στόματος ἀπάντων ἅμα τῇ εἰσόδῳ τῆς. Ἦτο νεᾶνις ὠραιοτάτη, τῆς ὁποίας τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν μοὶ ἦσαν ἄγνωστα, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐνθυμούμην ἀκριβῶς ποῦ τὴν εἶχον ἰδεῖ. Ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς νεόνυμφος καὶ ἐκατομμυριούχος. Φίλος μου δὲ τις μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι εἶχε νυμφευθῇ πρό τινας τὸν κ. δὲ Ρ*, πρῶτον γοαγματέα πρεσβείας, ἀνθρωπὸν τεσσαρακοντούτην, ἀλλ' ἡθῶν αὐστηρῶν.

Ἡ κυρία δὲ Ρ* ἐκάθητο παραπλεύρως τοῦ συζύγου τῆς, κρατοῦσα εἰς χεῖρας λαμπρὰν ἀνθοδέσμην λευκῶν ρόδων.

Ἐκεῖ που πλησίον καὶ ἐγὼ συνωμίλουν μετὰ τινων φίλων μου, ὅτε ἀσυνήθης καὶ ζωηρὰ κίνησις ἐγένετο πέριξ τῶν συζύγων Ρ*. Ὁ κόμης Β* ἐκράτει τὴν ἀνθοδέσμην τῶν ρόδων καὶ ἐφώναζεν.

— ὦ! πόσον περίεργον! . . . εἶνε κυανοῦν γαρύφαλλον. Κυανοῦν γαρύφαλλον! Ἐπλησίασα καὶ ἐγώ. Τὰ στόματα ἅπαντα ἐπανελάμβανον κατὰ διαφόρους τόνους ἀμφιβολίας, θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως.

— Κυανοῦν γαρύφαλλον! εἶνε δυνατόν; Κυανοῦν γαρύφαλλον;

Καὶ αἱ μαγικαὶ αὗται λέξεις προσεῖλκυσαν ὅλους τοὺς προσκεκλημένους περὶ τὸν κόμητα. Ἐκαστος ἤθελε νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ψύσῃ ἢ νὰ ὀφρανθῇ τὸ νέον ἄνθος, ἀλλ' ὁ κάτοχός του δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Ἐπὶ τέλους μετὰ προφυλάξεως ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν λευκῶν ρόδων τὸ γαρύφαλλον καὶ μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Εἶνε τέλειον, εἶπε γαρύφαλλον κυανοῦν εὐδεδε.

Ἦμην πλησίον καὶ ἔβλεπα τὸ θαυμασίον ἄνθος. Ἦν γαρύφαλλον διπλοῦν, ὡ-

ραϊότατον, χρώματος βαθυκυάνου. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κλαδίσκου εὕρισκετο κάλυξ ἑτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὰ πέταλά του, ὁμοίωχρῶς ἐπίσης.

Εἰς τὴν πρώτην ἐπιφάνησιν τοῦ κόμητος ἀνεμνήσθην τοῦ Ἑρρίκου καὶ τῶν προσπαθειῶν του. Ἡ σκηνὴ τοῦ μεταλλίου μὲ ἔκαμε νὰ στρέψω τὰ βλέμματα πρὸς τὴν κυρίαν Ρ*. Ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ! αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἡγάπα, ἐλάτρευε, καὶ τῆς ὁποίας διετήρει τὴν εἰκόνα.

— Δυστυχῇ Ἑρρίκε, ἐσκέφθην ὁ Θεὸς δὲν ἐφάνη εὖνους πρὸς τὴν τρυφεράν καρδὴν σου καὶ τὴν μεγάλην διάνοιάν σου.

Δὲν ἠθέλησα νὰ μείνω πλεῖστον ἔπρεπε νὰ σπεύσω παρὰ τῷ νέῳ μου φίλῳ, διὰ νὰ τὸν προετοιμάσω εἰς τὸ δυσάρεστον δι' αὐτὸν συμβῶν, τὸ ὁποῖον ἴσως εἴη ἡγνυεῖ. Ἐζήτησα συγγνώμην παρὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν, ὅτε ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος διηγείτο πῶς ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη ἐστάλη διὰ τὴν κόρην τῆς καὶ πῶς τὴν ἐπῆρε μαζύ της, χωρὶς νὰ τὴν ἐξετάσῃ, ὑποθέτουσα ὅμως, ὅτι ἦτο ἐκ τῶν ὠραίων ρόδων τοῦ φίλου των.

— Βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης πλήρης χαρᾶς, βέβαια, εἶνε ἰδικὴ του ἡ ἀνθοδέσμη. Τὶ δυστύχημα νὰ μὴ ἦνε μαζύ μας. Κύριοι, εἶπεν ὑψὼν τὴν φωνήν, μέχρις οὗ σὰς παρουσιάσω τὸν περιφανῆ τοῦτον νέον, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψεν, ἡ μάλλον παρήγαγε, τὸ κυανοῦν τοῦτο γαρύφαλλον, διότι τὸν γνωρίζω, θὰ σὰς προτείνω ἐντὸς ὀλίγου πρόποσιν εἰς ὑγείαν του.

Οἱ λόγοι τοῦ κόμητος ἐγένοντο δεκτοὶ διὰ χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν εἰς αὐτὸν καὶ αἱ κυρίαι ἐλάμβανον ἐνεργὸν μέρος. Ὅτε ἐξῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν ἔριψα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ μιᾷ ἀμάξης. Εἶχε τὰ σήματα τοῦ κόμητος.

Ἐφθασα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς τοῦ Ἑρρίκου. Ἦτο κλειστόν. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο μ' ἐτάραξεν ἐπύξησε δὲ ἡ ἀνησυχία μου, ὅτε γείτων τις μ' εἶπεν, ὅτι ὁ γέρον βαφεὺς ἀνεχώρησε βιαστικὸς μετὰ τινας ἀγνώστου προσώπου. Προαισθανόμενος δυστύχημα διηυθύνθην κατεσπευσμένως εἰς τὸν κῆπον. Ἡ εἰσοδος ἦτο κατὰ μέσους ἀνθρώπων ὁμιλούντων χαμηλοφώνως. Εἰσῆλθον εὖρον τὸν Ἑρρίκον κατακείμενον ἐπὶ τῆς χλόης. Ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἔκαινε πληγὴ καὶ κατὰ γῆς πλησίον του ἔκειτο τὸ ὄπλον δι' οὗ ἠθέλησε νὰ φονευθῇ. Ἐκ τῆς μεγάλης καταπλήξεως οὐδὲ νὰ ὁμιλήσῃ ἐδυνήθη. Τέλος ἠρώτησα τὸν ἱατρὸν ἐὰν ὑπάρχῃ ἐλπίς σωτηρίας. Τὸ βλέμμα τοῦ ἱατροῦ μὲ ὑπεδήλωσε θλιβερώτατα: οὐδεμία. Ἐκυψα, ἔλαβον τὴν χεῖρά του ἵνα τῷ εἶπω τὸ τελευταῖον χαῖρε. Τὸ πρόσωπόν του, ὡχρὸν ἐκ τῆς ἀγωνίας, ἐχρωματίσθη ἐλαφρῶς καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς μ' εἶπε.

— Σὰς ἔγραψα.

Εἶτα προσέθηκε μὲ τόνον ἀνέκφραστον καὶ μειδίαμα τὸ ὁποῖον μοὶ διεπέρασε τὴν καρδίαν.

— Πηγαίνετε σπῖτι σας. . . σὰς ἔστειλα κυανοῦν γαρύφαλλον.

— Ναί, ναί! ξεύρω, εἶπα. Ἐπετύχατε. Ἡ δόξα καὶ ἡ περιουσία σας περιμένουν. Θὰ ζήσετε.

— Ἐ-ελεῖωσαν ὅλα, ἀπεκρίθη δὲν ὑποφέρω, θ' ἀποθάνω.

Ἡ χεὶρ τοῦ ἀφῆκε τὴν ἰδικὴν μου, τὰ ὀμμάτια του ἐκλείσθησαν καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέλαβεν ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ πατήρ εἰς τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας του, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀψύχου υἱοῦ. Δὲν ἀντέσχον καὶ ἀνεχώρησα.

Εἰς τὸν οἶκόν μου εὗρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἑρρίκου καὶ ἀνθοδέσμην ὁμοίαν τῇ πρώτῃ. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λευκῶν ρόδων ἐφαίνοντο δύο κυανὰ γαρύφαλλα.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν του μ' ἔλεγεν ὁ ἀτυχὴς ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν ἔμαθε τὸν γάμον τῆς καὶ εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποθάνῃ· ἀλλ' ἐβράδυνε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, διότι ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ στεφομένους τοὺς κόπους διὰ τῆς ἐπιτυχίας.

«Τῇ ἔστειλα, μοὶ ἔγραψε, τὸ γαμήλιον δῶρόν μου. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ἐκόμισα. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἦνε τὸ ἐλάχιστον ὅλων.»

Ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ πατρὸς του καὶ ἐμοῦ διὰ τὴν ἀπόφασιν ἣν ἔλαβεν, ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ζῇ καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ Μαρία ἀνῆκεν εἰς ἄλλον. Δι' αὐτὴν μόνην εἶχεν ἐπιθυμήσει τὴν δόξαν καὶ τὴν περιουσίαν.

«Κατέστρεψα, μοὶ ἔγραψε, τὰς δύο ρίζας τῶν κυανῶν γαρύφαλλων, διότι οὐδεὶς ἔτερος ἐδύνατο νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον μου· ἐὰν ὅμως γίνῃ γνωστὴ ἡ ἐπιτυχία μου θὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ κυανοῦν γαρύφαλλον δὲν θὰ ἦνε ἀντικείμενον περιεργίας.»

Τῇ ἐπαύριον ἔγραψα εἰς διαφόρους γεωργικὰς ἐταιρίας τῆς Εὐρώπης, γνωστοποιῶν τὴν ἀνακάλυψιν, καὶ μετέβην αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ἀμστερδάμ, ἡ ὁποία εἶχε προκηρύξει τὰ μεγαλειότερα ποσά. Ἐκεῖ ἐπέδειξα τὰ δύο πολύτιμα ἄνθη. Ὁ ἐνθουσιασμός των ὑπῆρξεν ἀνεκφραστός. Ἐφυγον ἐκείθεν λαβὼν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἤθελον ἐνεργῆσαι περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀτυχοῦς Ἑρρίκου. Πράγματι, μόλις εἶχε παρέλθει μὴν καὶ διὰ τίτλων τῷ παρεχωρήθη εἰσόδημα ἐτήσιον τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, ἕως οὗ ἕτερός τις ἤθελε δυνήθῃ νὰ παραγάγῃ τὸ κυανοῦν γαρύφαλλον.

Ὅτε τὸν εἰδοποίησα περὶ τούτου, κλαίων μοὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀτυχὴς γέρον.

«Ἀχ! κύριε, γιατί νὰ μὴν εἶμαι σὰν καὶ πρῶτα πτωχός. . . γιατί ὁ δύστυχος ὁ γυιός μου ἤθελε νὰ βᾷφῃ ἄνθη καὶ ὄχι ὑφάσματα!!»

Μάιος 1887.

ΤΕΛΟΣ

Αἰσώπου

Πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖόν μας:

Γεωργίου Ρώμα: Μαρία Ἀντωνιέττα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μεταφράσαις Γ. Κ. Σφήκα . . . λεπτὰ 50 (55).
Ὁ Γουαράνυ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μεταφράσαις Γ. Κ. Σφήκα . . . λεπτὰ 50 (55).